

## GLASNIK SED JE BIL MED LETOMA 2003 IN 2007 V ZNAMENJU TEMATSKIH ŠTEVILK

Tita Porenta (odgovorna urednica *Glasnika SED* 2003–2007)

Čeprav sem se v Slovensko etnološko društvo vključila že kmalu potem, ko sem se zaposlila v Tržiškem muzeju, sem prvo pravo priložnost dejavno soustvarjati delo društva dobila šele leta 1999, ko mi je kolegica Ivanka Počkar predlagala, naj jo kot vodjo delovne skupine za etnologue muzealce pri Slovenskem etnološkem društvu zamenjam v izvršnem odboru društva. Delo te skupine sem poznala, saj sem se njenih programov redno udeleževala, popolna neznanka pa mi je bilo delovanje izvršnega odbora in njegovih organov. Prva štiri leta, v času predsednice dr. Duše Krnel Umek, sem se počasi vpeljala v »svet« sestankov, organizacije občnih zborov, podelitev Murkovih nagrad in priznanj ter strokovnih srečanj. Tako leta 2002, ko je vodenje društva prevzela dr. Breda Čebulj Sajko, nisem bila več popolna začetnica ne na poklicnem ne na društvenem parketu, zavedala pa sem se, da mi društvo daje zanesljivo strokovno oporo in podporo tudi na delovnem mestu in da se bom lahko z dejavnim vključevanjem v različne naloge društva naučila skoraj vsega, kar potrebujem. Med področji, kjer takrat še nisem imela prav veliko izkušenj, je bilo tudi urejanje strokovnih publikacij. Malce s strahom sem se odzvala povabilu nove predsednice, naj postanem ena od urednic *Glasnika SED*, saj sem do kolegov in stroke čutila veliko odgovornost. S spoštovanjem sem gledala na delo predhodnih urednic Tanje Rozenbergar Šega in Mateje Habinc in potihoma upala, da si bosta vzeli čas in nama z mlado in ambiciozno kolegico Alenko Černelič Krošelj pomagali premagati začetniške zadrege. Z denarjem nisem želela imeti opravka, zato sem mesto glavne urednice rada prepustila Alenki, sama pa sem najprej preštudirala kolofone in vsebine zadnjih števil *Glasnika*, arhiv in različne pravilnike, ki sem jih našla v njem. Za uspešno delo odgovorne urednice ni bila dovolj le želja po novih znanjih, ampak sem v tem času za uredniško delo »žrtvovala« ogromno svojega službenega in prostega časa. Pri delu sem spoznala tudi svoje osebne potenciale in rezultate minulega dela. Prevzela sem urejanje člankov in za to sem morala dobro poznati delo kolegov, da sem jih lahko prosila za recenziranje prispevkov, vzpostaviti sem morala ustrezno sodelovanje z lektorico Ireno Destovnik in prevajalko (sprva Natalijo Vrečer, nato Nives Sulič Dular), morala sem sodelovati pri klasifikaciji člankov pri njihovem vnašanju v sistem COBISS, kar je bilo že utečeno delo kolegice Brede Pajsar, dopolniti način strokovnega navajanja referenc, izoblikovati navodila ter obvladati računalniško delo (takrat še na 14-palčnem ekranu) in komuniciranje po elektronski pošti. Celoten uredniški odbor (poleg urednic in lektorice še takratna predsednika Aleš Gačnik in Breda

Čebulj Sajko, Tanja Rozenbergar Šega, ki jo je pozneje zamenjala Katja Jerman, Bojana Rogelj Škafar kot urednica društvenih strani in nekaj sourednikov oziroma urednikov tematskih števil) se je moral spopasti z obvladovanjem časa in korektur, načrtovati tematske številke in poskrbeti za promocijo in predstavitev posameznih števil. Da mi je to, sicer z medsebojnim sodelovanjem članov odbora, poleg službenih obveznosti dobro uspevalo, dokazujejo tudi moji drugi dosežki: v času mojega in Alenkeinega urednikovanja, torej med letoma 2003 in 2007, sem v društvu hkrati vodila in izpeljala še projekt *Evidentiranje oziroma terenska topografija etnoloških in sorodnih zbirk, ki se hranijo zunaj pristojnih muzejev na slovenskem etničnem ozemlju* (2004–2006) in zaključila magistrski študij. Znanje, ki sem si ga pridobila pri urejanju *Glasnika*, sem uporabila tudi v službi: uredila sem obsežno monografijo Mire Hiršel *Spomini na Kovor pred 2. svetovno vojno* (2006), zelo lepo publikacijo, ki je bila posvečena Josepini Hočevnar, pa sva z Alenko uredili tudi leta 2012.

Najlepši spomini na *Glasnik* ostajajo prve korekture, ki sva jih z Alenko opravljali med njenimi pevskimi vajami v Šentvidu nad Ljubljano (Alenka je pela, medtem sem jaz v garderobi brala in označevala napake, o katerih sva potem razpravljali med odmorom). Prav tako se z veseljem spominjam osmih tematskih števil (1. Uredniške politike slovenskih etnoloških in sorodnih periodičnih publikacij, *Glasnik SED* 44 (2), 2004; 2. Vzpostavljane registra premične kulturne dediščine in drugih etnoloških podatkovnih baz, zbirateljstva, predstavitev etnografskih zbirk v Sloveniji in zbirk Slovencev v sosednjih državah, *Glasnik SED* 44 (3–4), 2004; 3. Ameriška antropologija in slovenski teren: izkušnje in raziskovalno delo Joela M. Halperna, *Glasnik SED* 45 (4), 2005; 4. Vaško čarovništvo, *Glasnik SED* 46 (2), 2006; 5. Antropologija prostora – *Glasnik SED* 46 (3–4), 2006; 6. ob praznovanju 30-letnice SED: Trideset let Slovenskega etnološkega društva, *Glasnik SED* 45 (1–2), 2005; 7. ob 50-letnici *Glasnika SED* je izšla posebna številka: *Glasnik SED* 46 (1–2), 2006; in 8. ob 75-letnici prof. dr. Slavka Kremenška: Slavko Kremenšek – profesor, sodelavec, prijatelj, *Glasnik SED* 46 (3–4), 2006). Naj izpostavim še pripravo intervjuja z Murkovim nagrajencem dr. Naškom Križnarjem, objavo terenskega zapisnika mojega sina, ko je kot osnovnošolec po Radovljici spraševal o nekdanjih lokalnih obrteh, objave zasebnih etnoloških zbirk in številne predstavitev *Glasnika* različni javnosti (Tržiški muzej, junij 2003; Murkovanje v Rogaški Slatini, 11. november 2003; Šenčur 2005; Slovenski etnografski muzej, 23. februar 2006;

\* Tita Porenta, mag. zgod., prof. zgod. in univ. dipl. etn., muz. svet., Muzeji radovljjske občine – Čebelarski muzej, Linhartov trg 1, 4240 Radovljica; cebelarski.muzej@siol.net.

Etnološki večer v Kavarni SEM, 12. december 2006 ...). V tem času smo obeležili tudi nekaj odmevnih dogodkov, med katerimi naj omenim samo odprtje razstavne palače Slovenskega etnografskega muzeja (2005) in izid Slovenskega etnološkega leksikona (2004). Objavljali sva poročila etnologov muzealcev in konservatorjev iz regionalnih in lokalnih institucij, kar je bilo sicer suhoparno in za bralce nezanimivo

gradivo, za popolno podobo etnološke stroke na Slovenskem pa se mi je zdela ukinitve te rubrike v mandatu naslednjih urednikov velika škoda.

V uredniškem odboru *Glasnika* sem ostala vse do leta 2012, najprej kot članica uredniškega odbora, med letoma 2010 in 2012 pa tudi po funkciji – kot predsednica SED.

## POSADKA 2007–2011

Irena Destovnik (glavna urednica *Glasnika SED* 2007–2011,  
odgovorna urednica Adela Pukl)

Zdi se, kot bi bilo včeraj. Ali vsaj predvčerajšnjim. Številka 47 (3–4) 2007 je bolj neizprosna. Takrat je »nova posadka« (z Adelo Pukl, s Tadejem Pungartnikom in Tito Porenta, ki je skrbela za to, da smo objavili čim več člankov o delovanju delovne skupine za ljubitelje etnologije), kot smo se predstavili v uvodniku, izdala svojo prvo številko. Še v stari preobleki; menda zaradi nekkih pravil. Že prva številka letnika 48 je izšla v novi preobleki in malo manjšem formatu. Prva številka še danes, čeprav z eno bolj zanimivih naslovnih, na polici »kvari videz«.

Že na prvem sestanku smo ugotovili, da je manj več le pri obliki revije, vsebinsko pa smo želeli objavljati čim bolj raznolike članke čim več avtoric in avtorjev, tako kot tudi druge uredniške ekipe pred nami. Obdržali smo vse že uveljavljene in v praksi preverjene rubrike, sem in tja smo – glede na aktualno dogajanje – dodali tudi kaj novega, med drugim članke o delovanju delovne skupine za konservatorstvo in neformalne delovne skupine za sledenje dogajanjem v etnološki stroki pri Slovenskem etnološkem društvu. Smo pa prenehali objavljati suhoparna poročila o opravljenem delu etnologov, zaposlenih v različnih ustanovah, in namesto tega raje vztrajno sitnarili avtoricam in avtorjem zanimivih razstav, delavnic in drugih opaznih dogodkov, naj raje pišejo o vsebini svojega dela in predvsem o težavah in izzivih, s katerimi se ob tem srečujejo. Tudi konservatorji niso več objavljali poročil, temveč članke o izvedenih prenovah. In takih člankov je bilo z vsako naslednjo številko več. Uvedli smo tudi rubriko Odmevi, s katero smo želeli utišati dolgoletno tarnanje o tem, da etnologi nismo

več sposobni ostrih strokovnih pogovorov in kritik; vsake toliko smo jo celo uspeli zapolniti.

In ne, ni dovolj na koncu uvodnika napisati: spremljajte delo svojih kolegov in kolegic in nas obveščajte o svojem! Ljudi je treba poklicati, in to večkrat, jim pisati, in to večkrat ... Neštetokrat sem elektronska pisma začejala z naslednjimi besedami: uredniki smo na svetu zato, da sitnarimo, zato vas/te prosim ...

Pa še nekaj se je spremenilo z našo posadko: namesto štirih enojnih številk smo letno izdali dve kar obširni dvojni številki, eno tik pred poletjem, drugo tik pred novim letom; vse za dobro počutje etnologov, ne moremo jih med počitnicami in prazniki pustiti brez dobrega in zanimivega branja. Razlog za izdajo samo dveh dvojnih števil? Pomanjkanje denarja, pa se kriza uradno še niti začela ni.

Ker je moj etnološki teren »zamejstvo«, sem, sprva bolj nezavedno kot ne, za naslovnice izbirala fotografije, posnete »za mejo«. Fotografijo iz Trsta je posnel Mario Magajna, iz Porabja Karl Holc, fotografija iz Koroške je iz družinskega albuma.

Vsak, ki je kdaj karkoli urejal, ve, da je v vsaki izdani brošuri, reviji ali knjigi veliko ur bolj ali manj zanimivega dela in veliko sodelovanja z avtoricami in avtorji, recenzenti, oblikovalci, s prevajalci, tiskarji idr. Od vsega se še najraje spominjam zelo prijetnega in ustvarjalnega sodelovanja in dopisovanja s študentkami in študenti Oddelka za etnologijo in kulturno antropologijo, ki so v *Glasniku* objavljali svoje članke, in s Tiskarno Jagraf, kjer smo *Glasnik* takrat tiskali.

\* Irena Destovnik, univ. dipl. etn. in soc. kult., samozaposlena v kult., Primorska 8, 1000 Ljubljana; irena.destovnik@t-2.net.